

عنوان مقاله:

کارکرد تصویرپردازی دنیا در سیر روایی داستان سیاوش با تاکید بر نظریه ژنت

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 27، شماره 86 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

عفت نقابی - دانشیار دانشگاه خوارزمی

حکیمه دبیران - استاد دانشگاه خوارزمی

ناهیدسادات اخوان کاظمی - دانشجوی دکتری دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

فرآیند روایت داستان و شگردهای روایی آن مخاطب را در جهت درک نحوه وقوع داستان هدایت می کند. در این میان، استفاده از تصاویر مکرر در متن داستانی ممکن است دستمایه ای خاص در خلق اثر هنری برای گوینده باشد. یکی از درون مایه های اصلی شاهنامه فردوسی پرداخت مکرر به دنیال و تصاویر برخاسته از آن است. این تصویر از جمله تصاویری است که ذهن راوی شاهنامه را در بخش های مختلف داستان ها به خود مشغول کرده است و حتی توجه فردوسی به این امر سبب شده تا سرعت روایت کند شود. هدف این پژوهش، بررسی و تحلیل تصویر دنیا در داستان سیاوش با استفاده از مولفه های پنج گانه روایی ژنت است. استفاده از نوع روایی آینده نگر، کاربرد بسامد مکرر و کانون روایی این داستان در پرداخت به تصویر دنیا، نشان می دهد که تصویری خاص از درون مایه ای ویژه نیز می تواند در ترتیب نقل وقایع و کنش های داستانی با به هم ریختگی توالی زمانی، سرعت ادراک خواننده را کاهش دهد و در نتیجه تمایل مخاطب را به دانستن نحوه وقوع داستان افزون کند.

کلمات کلیدی:

روایت، ژرار ژانت، فردوسی، داستان سیاوش، تصویر دنیا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/993390>

